

Omagiu profesorului Grigore Brâncuș: la 90 de ani, editori Gheorghe Chivu, Cătălina Vătășescu, București, Editura Universității din București, 2019, 601 p.

Apărut în 2019, volumul este un omagiu adus Profesorului Grigore Brâncuș la împlinirea vârstei de 90 de ani, reunind studii diverse semnate de autori din toate centrele universitare românești, cu scopul de a transmite admirația și recunoștința față de ilustrul lingvist, a cărui operă prodigioasă acoperă domenii variate: gramatică, dialectologie, stilistică, istoria limbii, filologie, lexicologie, antroponimie, toponimie.

Prezentarea, în partea inițială a volumului, a datelor biografice semnificative (p. 11) și a bibliografiei selectivă a studiilor publicate, cuprinzând 139 de titluri (p. 12–18), este urmată de patru articole omagiale și gratulatorii, semnate de acad. Eugen Simion, acad. Alexandru Bodoc, Marius Dobrescu și Maria Marin.

Articolele, în număr de 52, sunt prezentate în paginile volumului într-o secțiune unică, în ordinea alfabetică a numelui de familie al autorului, înscriindu-se în ariile tematice abordate de savantul român pe parcursul lungii sale cariere. Vom prezenta contribuțiile omagiale pe secțiuni tematice, deși, în multe cazuri, articolele sunt interdisciplinare.

Studiile dedicate problemelor de **lexicologie** și **lexicografie** beneficiază de o prezență extinsă în cadrul volumului. În articolul „Elemente lexicale sud-dunărene în *Lexiconul de la Buda* (1825)”, Maria Aldea analizează un corpus de 25 de articole din dicționarul Școlii Ardelene, care conțin în descrierea lor un marcaj de tip lexem, sintagmă sau construcție mai amplă ce trimite la zona sud-dunăreană (*sud-dunărean*, *macedo-valah*, *aromân* etc., p. 34). Autoarea arată că redactorii dicționarului au încercat să sublinieze înrudirea românilor nord- și sud-dunăreni și originea lor comună cu celelalte popoare neo-latine prin cuvinte asemănătoare formal și semantic (ex. drom. reg. *aiu*, arom. *aliu* < lat. *allium*; drom. *iertu*, arom. *l'ertu* < lat. *libertare*).

Gh. Chivu realizează un studiu interesant al elementelor aromâne prezente în texte literare de la începutul secolului al XIX-lea (p. 153–159). Astfel în scrierile lui Petru Maior se disting cuvinte precum *custa* „a trăi”, *demânda* „a porunci”, *înveriga* „a înconjura”, *vrut*, *-ă* „iubit”, *-ă* sau forme verbale ca *escu* „sunt” și *lipsește* „trebuie”.

Florica Dimitrescu lansează un îndemn echipei de lexicografi care se ocupă de actualizarea DEX-ului, acela de a lua în calcul spre includere o serie de cuvinte noi care nu există în edițiile anterioare ale dicționarului explicativ (p. 211–217). Autoarea semnalează o serie de termeni excerptați din *Anuarul Academiei Române* (2017): *armenolog*, *biobază*, *bioinformatică*, *ecosistemic*, *interpersonal*, *microtehnologie*, *nanomer*, *nanotehnologie*, *predictiv*, *socio-uman* etc.

Valeria Guțu Romalo (p. 247–252) face o interesantă analiză a cuvintelor care constituie domeniul lexical al categoriei /timp/ (ex. *zi*, *săptămână*, *lună*, *an*, *deceniu*, *secol*, *mileniu*), cu atenție specială asupra substantivului *centenar*.

Articolul semnat de Cristian Moroianu (p. 343–355) aduce în atenție probleme conceptuale legate de variantele împrumuturilor lexicale, tratamentul lexicografic, precum și clasificarea acestora; articolul impresionează, printre altele, și prin multitudinea exemplelor: *calamar* și *calmar*; *campion* și *șampion*; *cartilaj* și *cartilagiu*; *conclude* și *concheia*, *conchide* etc.

Un alt articol interesant este cel semnat de Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, în care, pe baza datelor din comedia *O noapte furtunoasă*, sunt analizate forme de adresare și de referire din a doua jumătate a secolului al XIX-lea (p. 411–421), cu unele constatări legate de reflectarea sistemului de relații interumane și de evoluția acestora. Enumerăm câteva exemple: *cocon*, *cocoană*, *conu(l)*, *monsieu*, *madam*, *monșer*, *onorabile*, *cetățene*, *jupâne*, *nene*, *tață*.

Manuela Saramandu prezintă unități frazeologice calchiate sau traduse din franceză, cu valoare substantivală (*soif de pouvoir* = *sete de putere*), adjectivală (*être en vie* = *a fi în viață*), adverbială (*face à face* = *față în față*), structuri verbale (*faire signe* = *a face semn*; *perdre patience* = *a (-și) pierde răbdarea*), numărul mare al acestora indicând influența covârșitoare a francezei în procesul de modernizare a limbii române (p. 423–427).

Influența neogrecă asupra lexicului limbii române este evidențiată în articolul Lilianei Soare (p. 443–451), pe baza textului *Învățăture de multe științe*, tipărit în 1811.

Ioana Vintilă-Rădulescu se ocupă de două studii de caz din terminologia juridică, ce pun problema unor principii lexicografice implicite: lat. *ab intestato*, dar rom. *ab intestat?*; rom. *sponsor*, cu un nou sens (p. 579–588); frapează sensul substantivului *sponsor* în texte legislative românești: „străinul, posesor al unui permis de ședere [...], care solicită reîntregirea familiei ori ai cărui membri de familie solicită reîntregirea familiei cu acesta” (definiție preluată din OUG 194/2002) (p. 583).

Câteva articole sunt dedicate **vocabularului de substrat**, care s-a numărat printre preocupările științifice de bază ale savantului omagiat. Adrian Chircu urmărește prezența cuvintelor autohtone în cel mai cuprinzător dicționar din perioada veche a scrisului românesc, *Dictiones Latinae cum Valachica interpretatione*, tradus de cărturarul Teodor Corbea. În vederea analizei faptelor de limbă, autorul a parcurs o serie de lucrări dedicate elementului de substrat, în special studiile profesorului Brâncuș din ultimele decenii. Autorul face o constatare interesantă: nu toate cuvintele reținute de Grigore Brâncuș pentru a ilustra vocabularul autohton al limbii române sunt prezente în dicționarul tradus de Corbea, ceea ce indică faptul că aveau o circulație restrânsă, ca și în prezent. Au fost identificate însă numeroase unități lexicale care au funcționat ca baze în procesul derivării ori al compunerii (în special, în cazul numelor de plante), rezultând astfel noi cuvinte: ex. *abur*, cu derivatele *aburare*, *aburești*, *aburare*, *aburești*; *gușă*, cu derivatele *gușat*, *gușă*, *gușă* și compusele: *gușă-porumbului*, *iarbă-gușei*. Studiul întreprins de autor atestă „existența unei continuități lingvistice de netăgăduit” (p. 140), dicționarul lui Corbea confirmând individualitatea pe care termenii autohtoni o asigură limbii române, prin prezența unui număr însemnat de cuvinte de substrat.

Termenii de substrat utilizați în *Biblia de la București* fac obiectul articolului semnat de Mihaela Marin (p. 275–291): *abur*, *bucura*, *buză*, *codru*, *copil*, *fărâma*, *groapă*, *grumaz*, *măgar*, *mire*, *moș*, *pururea*, *strugure* și *vatră*. De asemenea, autoarea face analiza derivatelor cuvintelor de substrat și a sintagmelor, a locuțiunilor și a expresiilor în care apar acestea.

Nu lipsesc, cum era de așteptat, studiile de **balcanistică**. Vasilka Aleksova, de la Universitatea din Sofia, aduce o perspectivă interesantă asupra istoriei unor cuvinte românești de origine bulgară (*podaabă*, *plocon*, *zalog*) (p. 40–46). Ina Arapi prezintă unele concordante albano-române în formarea cuvintelor, cu atenție specială asupra prefixelor comune, ex. alb. *akë-*, rom. *acă-* (p. 47–67).

Articolul lui Bahri Beci (Paris) abordează problema trăsăturilor comune limbilor balcanice din perspectiva împrumuturilor furnizate de limba albaneză (p. 93–105). Interesant este și articolul lui Bardhyl Demiraj (tradus din albaneză de Cătălina Vătășescu), care conține o amplă prezentare a celor două incipituri, în albaneză și aromână, situate pe spațiile laterale ale așa-numitei „Gravuri de la Ardenița”, care însoțește icoana Fecioarei de la Mănăstirea Ardenița din districtul Fier, în Albania.

Numeroasele denumiri ale plantei *sovârv* în context lingvistic balcanic fac obiectul articolului Marinei Domosiletskaya (p. 219–230); pentru română sunt de semnalat fitonimele *sovârf*, *maghiran* (cu variantele *maghiran*, *măgheran*), *oregano*. Este interesant de menționat proveniența slavă a lui *sovârf*, proveniența greacă a lui *maghiran*, precum și existența în română și în aromână a unor forme bazate pe grecescul *origanos*: rom. *origan*, *oregan*, *oregano* (Muntenia), *arigan*, *rgan*, ar. *ariyan*, *riyan(u)*, *arigan*, *rgan* (p. 226).

Articolul Manelei Nevaci evidențiază concordante lexicale româno-albaneze pe baza *Atlasului lingvistic al dialectului aromân* (p. 365–385). Cătălina Vătășescu prezintă sensuri comune referitoare la realități de cultură tradițională în română și albaneză: rom. *a călca*, alb. *shkel* (p. 572–577).

Dintre contribuțiile dedicate **etimologiei**, menționăm articolul Angelei Bidu-Vrăncianu (p. 107–108), care prezintă principiile generale ale etimologiei ca disciplină științifică, subliniind importanța cercetărilor întreprinse de profesorul Grigore Brâncuș și a îndrumării oferite de acesta altor cercetători din domeniul istoriei limbii.

Iulia Mărgărit analizează cuvântul *rubedenie* sub raportul sensurilor și al originii (p. 299–305), iar Doru Mihăescu aduce o serie de sugestii de completări la câteva dicționare, printre care DLR (*Dicționarul limbii române*), oferind o serie de atestări și discuții etimologice pentru termeni existenți în denumirile unor vechi localități din județul Roman (p. 319–324), în timp ce Florin Vasilescu se ocupă de originea cuvântului *gașcă* (p. 565–569).

Dragoș Moldoveanu (p. 325–341) prezintă soluțiile etimologice controversate propuse pentru rom. *stăpân*, pe care îl consideră de origine veche iraniană (**asta-pān-* „ocrotitorul casei”), idee lansată anterior de indo-europenistul rus O. N. Trubačev. Oana Uță-Bărbulescu tratează problema straturilor etimologice ale verbelor care desemnează noțiunea „a sfârși” în limba română (*a sfârși*, *a cumpli*, *a isprăvi*, *a termina*, *a găta* versus *a găti*, ultimele, cu evoluții semantice diferite, p. 505–550).

Dintre articolele în care sunt tratate probleme de **morfologie**, amintim articolul lui Ștefan Găitănuș, care prezintă clasa lexico-gramaticală a articolului ca operator de cuantificare în limba română (p. 241–246). Maria Marin se ocupă de unele particularități ale utilizării formelor de conjugare în graiurile dacoromâne sudice (p. 269–273). Isabela Nedelcu realizează un studiu al utilizării mărcii *lui* de genitiv-dativ în varietățile regionale ale dacoromânei (357–364).

Gabriela Pană Dindelegan face o comparație între flexiunea substantivului și cea a adjectivului (p. 393–402). Clasa cuantificatorilor nedefiniți face obiectul articolului semnat de Andra Vasilescu (p. 553–563). Rodica Zafiu prezintă contexte și valori ale viitorului ipotetic românesc (condiționalul sintetic), formă sintetică arhaică din paradigma verbală românească (ex. *ne iubirem*, *se ferire*, *să nu furem*, *se mearseru*) (p. 589–597). Nicolae Saramandu prezintă un studiu interesant despre forma de feminin a numeralului *trei* în aromână și în albaneză (p. 429–436).

Studiile de **romanistică** sunt reprezentate de contribuțiile Emanuelei Dima și a Danei Teleoacă. E. Dima prezintă un proiect în derulare, dedicat antroponimiei românești în context romanic (p. 183–189), subliniind ideea că Romanitatea Occidentală păstrează mecanisme denominative foarte asemănătoare celor din română. Articolul conține detalii foarte interesante despre sistemul denominativ latinesc (trinomial: *nomen gentilicium*, *praenomen* și *cognomen*, acesta din urmă fiind adăugat cu aproximație din secolul al II-lea î.H.). Formula denominativă trimembră a cunoscut un declin după secolul al II-lea d.H., favorizând structura bimembră (*praenomen* + *cognomen*), așa cum rezultă din materialul epigrafic existent în teritoriul dacic. „Cu unele fluctuații [...], formulele bimembre au cunoscut răspândire generală în întregul spațiu cucerit de romani” (p. 186). D. Teleoacă analizează comparativ tipare propoziționale cu adverbul *cum* în română și în celelalte limbi romanice (p. 477–486).

O poziție aparte ocupă articolele dedicate studiului **limbii române vechi**. Eugenia Dima prezintă un text inedit în limba română, rămas manuscris, *Psaltirea prooroc-împăratului David prefăcută în versuri* de Nicolae Liciu (1846). Alexandru Mareș aduce în atenție câteva manuscrise și tipărituri românești vechi prezente în biblioteci din străinătate, nesemnate până în prezent (p. 265–268). Maria Stanciu Istrate face o interesantă descriere a compuselor cântărești care denumesc atribute ale divinității în vechea română literară (*bine-cinstit*, *bine-ascultător*, *dreptslăvitor*, *îndelung-răbdătoriu*, *mult milostiv* etc., p. 453–460). O redacție românească inedită, din prima jumătate a secolului al XIX-lea, a scrierii *Visul Maicii Domnului* este prezentată în articolul semnat de Emanuela Timotin (p. 487–495).

Contribuțiile din domeniul **stilisticii** sunt semnate de Mihaela Mancaș („Metafora afectivității în poezia premodernă”, p. 253–264) și de Renata Topciu (care analizează metafora fonică ritmată, procedeu stilistic comun în frazeologia română și albaneză, p. 501–504).

Verginica Barbu-Mititelu și Dan Tufiș aduc în discuție o problemă modernă a lingvisticii: **informatizarea lexicului**. Autorii prezintă probleme care țin de prelucrarea morfologică automată a limbii române, aducând la cunoștința cititorilor că în cadrul Institutului de Cercetări pentru Inteligență Artificială „Mihai Drăgănescu” au fost realizate corpusurile RoCo-news și ROMBAC. Se face, de asemenea, o scurtă prezentare a proiectului CoRoLa și a provocărilor ridicate de acesta (p. 69–78).

Prezentăm sumar în continuare patru articole care tratează **diacronic** probleme morfologice, semantice, sintactice sau fonetice. Cezar Bălășoiu discută despre schimbările morfologice în evoluția unor substantive moștenite din latină în română (trecerea de la neutru latin la feminin, trecerea la

masculin a numelor de pomi, de genul feminin în latină), cu atenție specială asupra substantivelor *floare, alboare, pasăre* (p. 79–91). Articolul semnat de Cristina Florescu este o analiză semantică a rom. *inimă* în raport cu lat. *anima* (p. 231–239). Articolul semnat de Adina Dragomirescu și de Adnana Boioc se înscrie în seria studiilor de sintaxă diacronică. Autoarele se ocupă de verbe de mișcare construite cu un complement predicativ în limba română veche (p. 109–120): *a rămâne, a ajunge, a ieși, a se prinde, a se ține, a veni* – păstrate în limba actuală; *a se afla, a sta, a se ridica, a intra, a se așeza, a se pune, a purcede* – verbe cu valoare copulativă sau atributivă dispărute în trecerea la stadiul modern al limbii. Dedicat foneticii istorice, articolul „Fonetismele *poruncii*”, semnat de Adina Chirilă și de Alexandru Gafton, prezintă explicații interesante ale avaturilor fonetice ale lexemelor *poruncă* și *porunci* (p. 143–152).

Nu lipsesc din paginile volumului nici contribuțiile de **istoria lingvisticii**. B.P. Hasdeu este prezentat ca întemeietorul studiilor românești de slavistică, în articolul Zamferei Mihail (p. 307–318). Tot aici merită menționat articolul lui Eugen Pavel, „Discipolii lui Petru Maior” (p. 403–409).

Studiile de **istorie** nuanțează volumul. Lia Brad Chisacof prezintă două teorii „fals întemeietoare despre greci și români” (p. 121–129), iar Luiza Marinescu (p. 293–298) prezintă relația dintre savantul Bogdan Petriceicu Hasdeu și cele două Iulii ale sale (soția și fiica) prin prisma corespondenței dintre aceștia.

Articolele reunite în prezentul volum omagial scot în evidență, prin diversitatea tematică, valoroasa contribuție a Profesorului Grigore Brâncuș în variate domenii ale lingvisticii românești. Activitatea științifică a savantului a avut și va avea un impact semnificativ asupra formării multor serii de cercetători lingviști, putând fi utilizată și de folcloriști, istorici etc. Este notabil că opera Profesorului Grigore Brâncuș se bucură de o bună receptare atât în mediile universitare și academice românești, cât și în cele internaționale (de pildă, în centrele științifice albaneze, după cum arată Viorel Stănilă, de la Institutul de Studii Sud-Est Europene din București, p. 461–476).

IULIA BARBU-COMAROMI

*Institutul de Lingvistică al Academiei Române
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”,
București, Calea 13 Septembrie nr. 13
iulia.barbu@gmail.com*

Mihaela POPESCU, *Dicționar de cuvinte livești în limba română (DCLR)*,
București, Editura Letras, Colecția Dicționare fundamentale, 2021, 231 p.

Lucrare de pionierat în lexicografia românească, *Dicționarul de cuvinte livești în limba română*, semnat de Mihaela Popescu, aduce în atenția publicului larg 1595 de lexeme ce aparțin unui stil de exprimare erudit, reprezentând rezultatul unui proces de examinare atentă și de evaluare a conținutului a cinci dicționare explicative, normative și de neologisme, publicate în intervalul 2005–2016. Constatarea lipsei de consecvență și, deseori, de actualitate a reprezentării mărcilor de uzaj menite să oglindească variabilitatea limbii române în dicționare, precum și absența din peisajul lexicografiei românești a unui astfel de dicționar constituie motivele principale invocate de autoare pentru conceperea acestui valoros instrument de lucru.

Alături de partea substanțială a *Dicționarului de cuvinte livești în limba română. DCLR* (p. 49–212), reprezentată de inventarul și definirea termenilor, lucrarea cuprinde următoarele secțiuni: *Introducere* (p. 7–13), *Considerații teoretice* (p. 14–29), *Structura și conținutul DCLR* (p. 30–39), *Norme de redactare* (p. 40–47), *Anexe* (p. 213–223) și, în cele din urmă, *Bibliografie*.

Încă de la început, autoarea atrage atenția asupra accepției pe care o asociază noțiunii *livresc* și prin care se delimitează de alte lucrări lexicografice sau nelexicografice românești care, de-a lungul timpului, au avut ca obiect de studiu această categorie de lexeme. Este vorba de o abordare care are în vedere „sistemul de variabilitate” în cadrul limbii române, *uzul actual*, nu istoricul etimologic al elementelor lexicale. În mod concret, dicționarul conferă statut de *cuvinte livresți* acelor lexeme care sunt „componentele unei arii de variație hibride, deopotrivă *diastatică* (cuvintele sunt utilizate de membrii unei anumite clase socio-culturale, elitiste), *diafazăică* (*diastilistică*) (cuvintele sunt utilizate în circumstanțe determinate: diferite tipuri de discurs erudit, elitist) și *diafrecvențială* (ocurența cuvintelor este rară, în raport cu elementele altor partiții variaționale)” (p. 11).

Materialul lexical pe care îl include *Dicționarul de cuvinte livresți* a avut la bază următoarele lucrări lexicografice: DOOM, NDU, DCR, DAN și DEX². Deși toate cuvintele care purtau marca *livresc* în cel puțin una dintre sursele de excerptare au fost incluse în dicționar, statutul lor de termeni *livresți* a fost evaluat din perspectiva uzului și astfel, acolo unde a considerat necesar, autoarea și-a exprimat scepticismul, marcând prin semnul „?” cuvintele pe care le asociază mai degrabă limbii comune (ex. *aplomb*, *dezinhibare*, *magnific*) sau unor arii sectoriale (ex. *paralipomenă*, *prozodem*, *eufuism*). O situație specială semnalată în secțiunea ce precede dicționarul propriu-zis privește inconsecvența cu care tratează unele cuvinte sursele lexicografice din care a fost excerptat materialul. În aceste cazuri, au fost notate în cadrul articolului de dicționar mărcile de uzaj indicate de fiecare dintre cele cinci lucrări lexicografice, iar opțiunea autoarei cu privire la statutul lexemului în cauză este reflectată de prezența sau absența aceluiși simbol, „?”, înaintea cuvântului-intrare. Substantivul *preconcepție*, de pildă, considerat *livresc* în DCR este precedat de „?”, semnalând așadar rezerva autoarei de a-l încadra printre termenii *livresți* de actualitate. Verbul *a carota*, în schimb, considerat *livresc* în DOOM și DEX, *franțuzism* în NDU și *familiar* în DAN nu este precedat de vreun simbol, cititorul putând să îl considere un cuvânt cu statut cert, *livresc*.

Inventarul de termeni nu se limitează însă la lexemele cărora le asociază marca *livresc* dicționarele folosite ca surse principale. Sunt cuprinse în această lucrare cuvinte specifice limbajului erudit pe care niciunul dintre cele cinci dicționare nu le marchează astfel sau pe care nu le înregistrează deloc. Cu ajutorul unor surse suplimentare, cum ar fi *Baza de texte în format electronic* a Departamentului de lexicografie și etimologie al Institutului de Lingvistică al Academiei Române „Iorgu Iordan – Al. Rosetti” sau *Baza CoRoLa*, autoarea îmbogățește inventarul și evidențiază elementele lexicale noi considerate *livresți* prin simbolul „!”, plasat înaintea cuvântului-intrare.

Extrem de util pentru cititor este faptul că sunt definite în acest dicționar și cuvinte care ajută la înțelegerea unora dintre definițiile lexemelor *livresți*, „cuvinte de sprijin”, cum le numește autoarea. În practica lexicografică obișnuită, se întâmplă frecvent ca în definiția unui lexem să apară un cuvânt din aceeași familie lexicală. Este, de pildă, cazul adjectivului *pupilar* („care aparține pupilului, privitor la pupil”), a cărei înțelegere este mijlocită de conținutul semantic descriptiv al substantivului *pupil* („persoană minoră aflată sub tutela sau în grija altcuiva decât părinții”). Dat fiind că există numeroase situații în acest dicționar în care un cuvânt *livresc* necesită raportare la un cuvânt care nu are acest statut în limbă, cititorul ar fi fost nevoit să apeleze la o sursă lexicografică diferită pentru a se edifica. Prevăzând această posibilă problemă, autoarea a decis să includă și totodată să definească și elemente lexicale nelivresți, relevante pentru interpretarea celor *livresți*, marcându-le printr-un semn distinct, „*“.

Structura intrărilor *Dicționarului de cuvinte livresți* are elemente comune cu cea a unui dicționar explicativ, putând fi consultat de publicul larg cu mare ușurință. Cuvintele titlu sunt urmate, în funcție de clasa morfologică de care aparțin, de formele lor de plural (pentru substantive și adjective) sau de formele de prezent indicativ (pentru verbe). Se oferă apoi definiția lexemului și, acolo unde este cazul, se indică sinonimele și pronunția acestuia. La finalul fiecărei intrări sunt înșiruite cele cinci surse lexicografice din care a fost excerptat materialul și se semnalează, prin simboluri diferite, dacă lexemul apare în acestea cu marca de uzaj *livresc* („+”), dacă nu îi este asociată marca *livresc* („-”) sau dacă nu este înregistrat deloc în sursa respectivă („Ø”).

Secțiunea de *Anexe* oferă acces facil la o anumită categorie de cuvinte – cuvinte considerate de autoare ca nemaifiind *livresți* / cuvinte în curs de asimilare în limba comună / cuvinte considerate

livrești în pofida felului în care sunt ele marcate în alte dicționare etc. –, de interes atât pentru cititorul obișnuit interesat de dinamica limbii, cât și pentru cercetătorii lingviști care caută o sursă utilă de informare și inspirație pentru studii privitoare la evoluția unor cuvinte.

Deși este prezentat modest de către autoare ca o „radiografie a situației elementelor livrești în dicționarele explicative și normative actuale” (p. 47), *Dicționarul de cuvinte livrești în limba română* oferă publicului mult mai mult: avem, pentru prima dată în spațiul lexicografic românesc, o lucrare care, pe lângă faptul că reunește întregul material lexical livresc din limbă, reevaluează statutul fiecărui lexem în parte din perspectiva uzului actual, iar, în final, conturează o imagine clară și cuprinzătoare asupra acestei însemnate clase de cuvinte, deseori neglijate în literatura de specialitate.

ȘTEFANIA OPREA

Institutul de Lingvistică al Academiei Române

„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”,

București, Calea 13 Septembrie nr. 13

vulpe_steffania@yahoo.com